

Artık Rol
Yapmıyorum

VI KEELAND
PENELOPE WARD

Artık Rol Yapmıyorum

Çeviren
Büşra İnan

Hassas İçerik: Bu roman yetişkin sahneler içermektedir.

1

Molly

“Peki, ne iş yapıyorsunuz?”

Kadın, parmaklarını uyluğuna ritmik bir şekilde vurarak cevap verdi, “Müzisyenim.”

Elimdeki başvuru formuna göz attım. En üstte *Lyric Chords* adı yazılıydı.

Kendimi tutarak açık fikirli kalmaya çalıştım. Bu, ev arkadaşı adayı olarak görüştüğüm on ikinci kadındı. Sırf kaşında birkaç çengelli iğne ve boynunda köpek tasmaına benzeyen bir aksesuar var diye onu elememeliydim.

“Ah. Ne güzel. Şarkıcı mısınız?”

Lyric başını iki yana salladı.

“Davulcuyum. Kalacağım odanın boyutlarını biliyor musunuz? Odaya sığdırmam gereken iki set davulum var.”

“Eh... Sanırım on dörde on dört. Ama evde pratik yapmıyorsunuz, değil mi? İlanımda geceleri çalıştığım için sessiz bir ev arkadaşı aradığımı yazmıştım.”

“Evde pratik yapıyorum. Ama endişelenmeyin, odamda yaparım.”

Yatak odam ve müstakbel ev arkadaşımın yatak odası ortak bir duvara sahip olduğundan, on ikinci görüşme o anda sona erdi.

Görüşmeyi iç çekerek ve zorlama bir gülümsemeyle sonlandırdım.

“Geldiğiniz için teşekkürler. Kararımı vermeden önce görüşmem gereken birkaç kişi daha var. Size haber vereceğim.”

“Harika.”

Kadın ayağa kalktı.

“Ayrıca, ilanınızda iki aylık kiranın baştan ödenmesi gerektiği yazıyordu ama şu anda biraz sıkışığım. Bir aylık kira uygun olur mu?”

Gülümsedim.

“Tabii, sorun değil.”

Sonuçta burada yaşamayacaksınız.

Davulcu kızdan sonra, iki adayla daha görüştüm. Birisi, ilanında sadece *bir* ev arkadaşı aradığımı belirtmeme rağmen, erkek arkadaşının da onunla birlikte kalmasını istiyordu. Diğeri ise yirmi dakika geç gelmişti, saat henüz üç buçuktu ve alkol kokuyordu; konuşması anlaşılmaz hâldeydi.

Tanrım, üç milyonluk bir şehirde bir ev arkadaşı bulmak neden bu kadar zordu? Günün son görüşmesinde bir mucize olması gerekiyordu, yoksa başka bir ilan için para ödemek zorunda kalacak, üstelik tüm sürece baştan başlayacaktım. Ve bunun için ne yeterince zamanım ne de param vardı. Kiramı iki hafta içinde ödemem gerekiyordu. Bir kez daha kirayı tek başıma ödemem gerekirse bir ay boyunca kedi maması yemek zorunda kalacaktım.

Görüşeceğim son kişi tam vaktinde kapıyı çaldığında derin bir nefes aldım, tavana baktım ve Tanrı’dan biraz yardım istedim.

Kapıyı açarken birkaç kez gözümü kırptırdım.

Ah, sanırım yanlış duayı yanıtladın, Tanrım.

Koridorunda bir adam duruyordu ve sadece herhangi bir adam değil, mükemmel düzgün bir buruna, uğruna ölünesi elmacıkkemiklerine, kare ve maskülen bir çeneye, dolgun dudaklara, bronzlaşmış tene ve hayatımda gördüğüm en seksi, çikolata rengine badem gözlere sahip bir adam.

“Ah. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Etkileyici bir gülümseme yüzüne yayıldı, o anda bu gülümsemenin sayısız kadının iç çamaşırlarını çıkarmasına neden olduğunu hissettim.

“Merhaba. Molly Corrigan ile dört buçukta randevum var.”

“Öyle mi?”

Son başvuru formunu elimde tutuyordum ve üstteki isme baktım.

“Sanmıyorum. Randevum D. Tate ile.”

Elini uzattı.

“Bu benim. Declan Tate.”

“Ama... sen... kadın değilsin.”

Yine gülümsedi.

“Haklısın. Ne kadar dikkatlisin. Kesinlikle kadın değilim. Ama son ev arkadaşım, gece nemlendirici kullandığım ve *Marley ve Ben*’nin sonunda ağladığım için kadın olmam gerektiğini söyledi. Dürüst olmak gerekirse, *Oyuncak Hikâyesi*’nin sonunda da biraz gözyaşı döktüm, belki de pısırdığın tekiyim. Yine de bunları olumlu dişil özelliklerim olarak değerlendirebilirsin.”

Tamamen kafam karışmıştı.

“Ah... Üzgünüm. Sanırım ilanımın yalnızca kadınlar için olduğunu fark etmedin.”

“Aslında, fark ettim. Ama bana sadece beş dakika verirsen, seni bir kadından daha iyi bir ev arkadaşı olacağıma ikna edebileceğimi düşünüyorum.”

Gülümsedim.

“Şunu bir netleştireyim... Adını gizledin; ne demiştin, bir kez daha söyler misin?”

“Declan.”

“Evet, Declan. Her neyse, kadın ev arkadaşı aranan bir ilana başvurdu, bilinçli bir şekilde ismini kısaltarak ilan sahibini kandırdın ve stratejin, beş dakikadan kısa bir sürede bana ne istediğimi bilmediğimi göstermek mi? Doğru mu anladım?”

O çocukça cazibesini bir kez daha sergiledi.

“Kesinlikle doğru.”

Durumu nasıl ele alacağımı düşündüm. Bir yandan, zamanımı boşa harcayacaktı ve bugün zaten yeterince zaman kaybetmiştim. Ama diğer yandan, merakım artmıştı. Gülüşündeki bir şey bunun eğlenceli olabileceğini hissettirdi. *Boş versene*. Ne de olsa yapacak daha iyi bir şeyim yoktu.

Kapıyı genişçe açıp kenara çekildim, içeri girmesi için elimi uzattım.

“Telefonumda zamanlayıcıyı başlatıyorum ve başlamadan önce bir kadeh şarap alacağım. Eğlenirken içmeyi severim.”

Declan sırtıp dairemin içine doğru yürüdü.

Koltuğu işaret ettim. “Otur lütfen. Bir dakika içinde döneceğim.”

Mutfağa geçtiğimde, “Hey, Mollz?” diye seslendi.

Geri döndüm. “Evet?”

“Bana da bir kadeh şarap getirmeye ne dersin?”

Gülümsedim. “Tabii, neden olmasın, *Decs*.”

İki kadeh *pinot grigio* doldurdum ve oturma odasına döndüm.

“Al bakalım. Umarım beyaz şarap seversin.”

“Gördün mü? Şimdiden mükemmel bir uyum içindeyiz. Beyaz şarabı kırmızıya tercih ederim.”

Kadehi dudaklarıma götürdüm.

“Evet, mükemmel. Kusursuz bir çiftiz. Belki de ruh eşi bile olabiliriz.”

Declan tekrar inci gibi parlayan dişlerini gösterdi. Gerçekten mükemmel bir gülüşü vardı, dişleri de oldukça güzeldi. Ne yazık ki aynı zamanda bir de penisi vardı. Kadehimin yarısını içip kadehi masanın üzerine koydum. Cep telefonumu alarak zamanlayıcıyı beş dakika olarak ayarladım. Ekranı ona gösterdim.

“Hazır mısın?”

“Her zaman hazırım.”

Başlatma düğmesine bastım, telefonumu ekranı yukarı gelecek şekilde masanın üzerine koydum ve ellerimi kavuşturdum.

“Başla.”

“Tamam. Peki... En sevdiğin renk nedir?”

“En sevdiğim renk mi?”

Declan zamanlayıcıyı işaret etti.

“Zaman ilerliyor, Molly. Soruları tekrar etmemeni istiyorum.”

Gülümsedim.

“Tamam. En sevdiğim renk pembe.”

Declan, pantolonunun cebinden anahtarlığını çıkardı. Üzerinde pembe boncuklar vardı ve her birinin arasında beyaz harfler bulunuyordu. Harfler onun adını yazıyordu.

“Benimki de.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Bunu kendin mi yaptın?”

“Hayır. Yeğenim Arianna yaptı.”

“Peki, bunun sadece Arianna’nın en sevdiği renk olup olmadığını nasıl bilebilirim?”

“İyi bir nokta. Öyleyse devam edelim. İlanında geceleri çalıştığın yazıyordu.”

“Evet, doğru. Hemşireyim. Doğum servisinde gece vardiyasında çalışıyorum.”

“Yani gün boyunca uyuyorsun, öyle mi?”

“Saat yedide işten çıkıyorum ve eve gelir gelmez uyumaya çalışıyorum.”

Ellerini göğsüne koydu.

“Ben gündüzleri çalışıyorum. Altıda spor salonuna gidiyorum ve genellikle akşam yediden sonra eve dönüyorum. Yani apartman, ihtiyacın olduğunda sessiz olacak.”

Başımı salladım.

“Tamam, bu seni iyi bir ev arkadaşı yapar. Ama çoğu insan gündüz çalıştığı için bu durum seni o kadar da özel kılmıyor.”

“Yemek yapar mısın?” dedi.

“Peynirli makarna sayılır mı?”

“Birden fazla kuşağın yaşadığı geleneksel bir İtalyan evinde büyüdüm. Bana sos yapmayı büyükannem öğretti.”

“Yani benim için yemek mi pişireceksin?”

“Eğer ev arkadaşlığını kapabilmem için gereken buysa, evet.”

“Ne kadar cazip görünse de köşede harika yemekler yapan bir İtalyan restoranı var. İlginç bir şekilde, adı *Nonna's* ve çoğu yemeğimi gerçek bir İtalyan yapıyor. Taklit değil.”

Declan abartılı bir nefes alıp vererek masadaki cep telefonuna baktı.

“Üç dakika otuz sekiz saniyem kaldı. Bunun kolay olmayacağını görebiliyorum. Bana neden erkek bir ev arkadaşı kabul edemeyeceğini söyle, böylece buna doğrudan yaklaşabilirim. Tuvalet kapağını açık bırakmakla mı ilgili? Çünkü dört ablam var, kadınlarla yaşama konusunda eğitimliyim. Sekiz yaşındayken bir kez tuvalet kapağını açık bıraktım ve ablam yanlışlıkla biraz idrar sıçrattığım yere oturdu. Sifonu çekerken başımı klozete daldırdı. O günden sonra tuvalet kapağını bir daha açık bırakmadım.”

Üç parmağını kaldırdı. “İzci sözü veriyorum. Böyle bir problem yaşamayacağız.”

Gülümsedim.

“Konu tuvalet kapağı meselesi değil.”

“Tamam. O zaman neden erkek ev arkadaşı istemiyorsun?”

Aslında, ev arkadaşımın neden kadın olması gerektiğini hiç düşünmemiştim. Başka bir kadınla aynı evi paylaşmak daha doğal gelmişti. “Aslında... özel bir nedenim yok. Başka bir kadınla beraber yaşarken daha rahat hissederim. Mesela, tişört ve iç çamaşırıyla uyurum. Kahve yapmaya kalktığımda giyinmem. Bir erkeğin önünde bunu yapmak garip olurdu.”

“Neden?”

“Bir kadının değil de bir erkeğin önünde popomu sergilemek neden garip olurdu, öyle mi?”

“Evet.”

Omuzlarımı silktilim.

“Bilmiyorum. Garip olurdu. Sanırım birlikte yaşadığım kadınlar diğer kadınlardan etkilenmediği için onlarla cinsel bir gerilim yaşamıyoruz.”

“Anladım. Şimdi sorunun özüne geliyoruz. Yani seninle aramızda cinsel bir gerilim yaşanmasından mı korkuyorsun? Yoksa çok yakışıklı olduğum için mi?”

“Ne? Hayır! Üstelik bu ne kendini beğenmişlik? Hem seni yakışıklı bulduğumu hem de seninleyken kendimi kontrol edemeyeceğim için endişelendiğimi varsayıyorsun.”

“Gerçekleri konuşuyorum, Mollz. Bana sadece beş dakika verdin, bu yüzden sorunun asıl nedenini anlamaya çalışıyorum.”

“Sanırım odamdan çıkarken üzerime bir şeyler giymek zorunda kalmak istemiyorum. Saçımı kuruturken havlu veya sütyen ve iç çamaşırı giyiyorum... Bu tür şeyler.”

“Eğer sana eşcinsel olduğumu söyleseydim, yine üzerine bir şeyler giymek zorunda hisseder miydin?”

Bu soru beni düşündürdü. *Hisseder miydim?* Emin değildim. “Öyle misin?”

“Hayır, değilim. Sadece sorunun özünü bulmaya çalışıyordum. Sorun erkek olmam mı, yoksa poponu sergilediğinde ilgimi çekme ihtimali mi? Görünüşe göre ikincisi. Sakin ol. İlgimi çekmeyecek.”

Garip bir şekilde kırıldım. “Popomun nesi var ki?”

Güldü. “Bilmiyorum. Bakmadım. Neden, biliyor musun?”

“Neden?”

“Çünkü başka birine aşığım.”

Ne kadar çılgınca görünse de bir kıskançlık hissettim.

“Ah. Peki, neden onunla birlikte yaşamıyorsun?”

“Çünkü duygularımız karşılıklı değil... henüz. Yani, eğer erkek bir ev arkadaşının seni süzmesinden endişeleniyorsan, bu konuda bana güvenebilirsin. Ben tek bir kişiye bağlanacak bir adamım. İstersen eski sevgililerimden bazılarının numaralarını referans olarak verebilirim. Aldatmam.”

Hımm... “Bilmiyorum...”

Declan saate baktı. Otuz bir saniye kalmıştı.

“Zamanımız kalmadı, bu yüzden hızlanmamız gerekiyor. Sana direkt olarak bilmen gereken gerçekleri söyleyeyim mi?”

“Bu iyi olur.”

“Yirmi sekiz yaşımdayım. Yıllık altı basamaklı bir gelire sahibim. Kredi notum sekiz yüz on ve önceki ev sahiplerimden referanslarım var. Düzenliyim ve arkamı toplarım. Evde çok vakit geçirmiyorum ama evde olduğumda oldukça sessizim. Ayrıca çekiç kullanma konusunda son derece yetenekliyim.” Dairemi hızlıca gözden geçirdi ve dolap kapısını fazla sert açtığımda duvarda oluşan bir deliğe işaret etti. “Bunu macunlayabilirim ve tekrarlamaması için bir kapı durdurucu takabilirim.” Mutfağı gösterdi. “Ve bu dolaplar oldukça yüksek. Bir seksen beş boyundayım. Artık üst raftaki bir şeyi almak için sandalyeye çıkmama gerek kalmaz. Ve...”

Zamanlayıcı bip sesi çıkararak durdu.

“Son bir şey söyleyebilir miyim?”

“Tabii. Neden olmasın?”

“Hulu ve Netflix şifrelerimi paylaşıyorum. Premium Hulu hesabım var.”

Kahkaha attım. “Vay canına, bunlar bir ev arkadaşı için oldukça cezbedici nitelikler.”

Gülümsedi. “Yani kabul edildim mi?”

İç çektim. “Üzgünüm. Azmini takdir ediyorum ama maalesef, kabul edilmedin. Bugün on dört kişiyle görüştüm ve şunu söylemeliyim ki başka birine harika bir ev arkadaşı olacaksın.”

Declan yüzünü astı ama başıyla onayladı. “Denemeye değer olduğunu düşündüm. Bu bina harika ve ben de hemen köşede çalışıyorum. Altı aylık bir taahhülle daire bulmak çok zor.”

“Kira sözleşmem o zaman bitiyor ve uzatıp uzatmayacağıma henüz karar vermedim.”

“Bak, bu da mükemmel bir aday olmam için başka bir neden. Sadece altı ay daha buradayım.”

“Üzgünüm. Bu *benimle* ilgili bir durum, *seninle* alakalı bir şey değil.”

Declan şarabını yudumladı, kalktı ve elini uzattı. “Zamanını ayırdığın için teşekkür ederim. Ve *pinot* için de teşekkürler.”

El sıkıştık.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Declan.”

Onu kapıdan çıkardım, kapıyı kapattım ve arkasına yaslandım. Çok yazık, gerçekten iyi bir adam gibi görünüyordu ve tanıştığım *en iyi* adaydı. Bir başka kadeh içki almaya hazırlanıyordum ki kapıda bir tıklama sesi duydum. Kapıyı açmadan önce kapı gözünden baktım ve Declan’ı orada buldum.

“Önemli bir şeyi unuttum,” dedi.

“Öyle mi? Nedir o?”

Cüzdanını çıkardı ve bir rahibenin fotoğrafını gösterdi. “Bu benim kız kardeşim Catherine. Bu bir Cadılar Bayramı kostümü değil. O gerçekten bir rahibe. Ablası rahibe olan biri nasıl kötü olabilir ki?”

Kahkaha attım.

“Bu, kafanı klozete sokan ablan mı?”

Gülümsedi.

“Evet, o.”

“Pekâlâ, ablanın hayatını kiliseye adanmış olmasıyla senin iyi bir insan olman arasında doğrudan bir ilişki olduğundan şüpheliyim. Üstelik, bunu kabul etsem bile, bu cevabımı değiştirmiyor.”

Declan’ın omuzları düştü. “Denemek zorundaydım. Kız kardeşim, onun rahibe olmasının beni cennete götürmeyeceğini söylüyor. Belki de *başka* bir işime yarar diye düşündüm.”

“Hoşça kal, Declan.”

“Sonra görüşürüz, Mollz.”

“Eee... Ev arkadaşı arayışın nasıl gidiyor?”

Emma bir fincan kahve aldı ve mola odasındaki küçük kahve masasına oturdu.

İç çektim.

“Bugünlerde normal birini bulmak neden bu kadar zor? On iki kişiden fazlasıyla görüştüm ve uygun bir aday bulamadım.”

“Önerdiğim gibi çalışanlar panosuna ilan verdin mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Başka bir hemşire veya teknisyen istemiyorum. Her şey yolunda gitmezse işyerinde durum sıkıntılı hâle gelir.”

“Belki Doktor Dandy başvurur.”

Kaşlarını oynattı.

“Bir yer bulana kadar Doktor Cohen’in kanepesinde uyuyormuş.”

Bu bilgi beni kesinlikle rahatlattı.

“Gerçekten mi? Will ve neydi o kızın adı, ayrıldılar mı?”

“Evet. X-ray’deki Lisa, Doktor Cohen’in ona Will’in yanında kaldığını söylediğini anlattı. Görünüşe göre, o özentili aktrisle ayrıldılar.”

“Vay be.”

Emma gülümsedi.

“Evet. Ve dostum, dürüst olmak gerekirse... bir yıllık ilişkinin sona ermesinden dolayı yas tutması için ona on gün süre tanıyorum. Ama ondan sonra, onunla ilgilendiğini söylemeni sağlayacağım. Uzun süre bekâr kalmayacak ve bir önceki boş olduğu dönemde fırsatı kaçırdın. Sürekli adamın yasını tutamazsın.”

Tabii ki haklıydı. Will’in yeniden bekâr olması beni mutlu etti ama ona karşı hislerimi açma düşüncesi midemi bulandırıyor-
du. Will Daniels –ya da Emma’nın soyadından ve David Gandy adında bir erkek modelle olan şaşırtıcı benzerliğinden dolayı taktığı isimle *Doktor Dandy*– ile dört yıldır iyi bir arkadaşlığımız vardı. Hastanede çalışmaya aynı gün başladık ve oryantasyona birlikte katıldık. O zamanlar benim bir erkek arkadaşım vardı ve o da tıp fakültesinden bir kızla çıkıyordu, bu yüzden ne kadar yakışıklı olduğunu düşünsem de iki yıl öncesine kadar aramızda herhangi bir şey olmadı. O zamandan beri de sürekli bir o kadınla bir bu kadınla çıkıyordu. Emma haklıydı, adam asla uzun süre bekâr kalmıyordu.

“Bu cuma akşamı *happy hour* olacak,” dedim. “Koroner bakım ünitesi ekibinden birkaç kişi *McBride’s*’ta buluşacak. Ayrılıkla ilgili ne söyleyeceğini merak ediyorum.”

“Senin ev arkadaşı aradığını biliyor mu?”

“Sanmıyorum.”

“Demek onun yatacak bir yere ihtiyacı var ve senin de bir ev arkadaşına ihtiyacın var.”

Emma omuzlarını silktilti.

“Zamanlama her şeydir. Belki kaderin böyledir ve yanına taşınır, böylece iki ihtiyacını birden karşılar.”

“Hayal gücün biraz kendini aşıyor. Önce o kızla ilişkisinin gerçekten bittiğinden emin olalım. Birkaç kez ayrıldılar ama her seferinde ona geri döndü.”

“Tamam. Ama ikinize dair içimde iyi bir his var.”

“Belki de ev arkadaşı bulmam konusunda iyi bir hisse sahiptir. Bir tane daha lanet olası ilana para ödemek zorunda kaldım.”

Emma başını iki yana salladı.

“Bir tane bile düzgün aday bulamadığına inanamıyorum.”

Son görüşmemi hatırlayarak, “Aslında mükemmel olacak bir aday vardı. Harika bir kredi puanı var, düzenli, yemek yapıyor, sabah erken çıkıyor ve gün boyu çalışıyor,” dedim.

“Peki, neden onu almadın?”

“Çünkü o bir *erkekti*.”

2

Molly

On beşinci görüşme şu ana kadarki en kötüsüydü. Kız profesyonel bir *yodel* sanatçısıydı ve yarışmalar için sıklıkla pratik yapması gerekiyordu. Bu yüzden odanın yankı yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Neden sessiz sakin birini bulamıyordum? Onun pratiğini dinlemeyi asla istemiyordum. Bu yüzden, ne kadar nazik olursa olsun, onu evden gönderirken bir daha asla görmeyeceğimi biliyordum.

Vedalaştıktan sonra kapımın önünde bir şey fark ettim. Üzerinde zarf olan kapalı bir Tupperware kabıydı. İçeri aldım ve zarfı açtım. Notta şunlar yazıyordu:

Odanın hâlâ kiralık olduğunu görüyorum. Demek şansın pek iyi gitmemiş. Bu arada, yaptığım bu kapkekleri tat. Belki seni biraz rahatlatır. Yapabileceğim herhangi bir şey olursa –yani, odayı kiralamak gibi– numaramı biliyorsun.”

Declan

(Önemli not: Hâlâ bir penisim var.)

Kahkahamı bastırarak yeşil kapağı açtım ve kutunun içinde sekiz tane büyük beyaz kremalı kapkek vardı. Hepsinin üstünde

farklı kelimeler yazıyordu. Kısa sürede bunların bir cümle oluşturmamak için tasarlandığını fark ettim.

“Yap. Bunu. Ye. Birini. Ve. Sonra. Bana. Teşekkür Et “

Sinirlenerek “birini” yazan kapkeki aldım ve üstünden büyük bir ısırkı aldım. Hep kapkeklerin üst kısmını yerim, altını bırakırım. Kreması olmayan kek benim için ölüdür.

Kabul etmeliyim ki kapkekler gerçekten çok lezzetliydi. Yağlı bir kreması vardı ve şekeri dengeliydi. Krema yumuşak kıvamdaydı, şekerle sertleşmemişti.

Bu adam gerçekten kalbimi –veya kiralık odamı– kapkeklerle kazanabileceğini mi düşünüyordu?

Kendi kendime güldüm ve bir kapkek daha aldım, önce kremayı yaladım sonra üst kısmını yedim. Gerçekten de lezzetliydi. Tupperware kabı olmasa ve şekiller biraz kusurlu olmasa, bunların bir pastaneden alındığını düşünürdüm.

Kapkeklerin bu kadar lezzetli olması, bu adama bir şans verme fikrini ciddi şekilde düşündürüyordu.

On dakika içinde, kapkeklerin ikisi hariç hepsinin üstünü yemiştim.

Kalan kapkeklerin üzerindeki kelimelere baktım.

Yap. Bunu!

Yap bunu!

Bu, ona bir şans vermem gerektiğinin işareti miydi? Ve gerçekten tatlılardan akıl alacak kadar çaresiz miydim?

Cevap *evet*’ti. Evet, öyleydim.

Derin bir nefes verdim ve içten içe bildiğim şeyi kabul ettim: Arayış sona ermişti. Declan Tate, otomatik olarak kazanmıştı. Paraya ihtiyacım vardı. Kapıma gelen en az garip insan oydu. Gerçek şu ki, onu *penisi olduğu için cezalandırmıştım*. Son birkaç gündür bunu çok düşündüm ve tuhaf bir şekilde onu da düşünmeye başladım. Karizması, beni güldürmesi... Bir ev arkadaşının daha kötü özellikleri de olabilirdi.

Ama bunu gerçekten düşünmeden önce onunla konuşmam ve bazı temel kuralları belirlemem gerekiyordu.

Telefonu aldım ve onu aradım.

Görünüşe göre kim olduğumu biliyordu.

“Merhaba, Mollz! Nasıl gidi...”

Birdenbire “Tamam. Oda senindir,” dedim.

“Ciddi misin?”

“Kapkekler o kadar lezzetliydi ki. Beni kazandın ki açıkça amacın da buydu.”

“Kapkekler mi? Birden fazla mı yedin?”

“Bu konuda yorum yapmıyorum.”

Güldü ve kendi kendine konuştu, “Bunları not al, Declan. Yeni ev arkadaşının kalbine giden yol midесinden geçiyor.”

Ev arkadaşı.

İç çektim.

Ne yapıyorum ben?

Sanırım hayal kırıklığımlı hissetti. “Üzülme, Mollz. Eğlenceli olacak ve dediğim gibi, beni neredeyse hiç görmeyeceksin. Programlarımız birbirimizden kaçmak için yapılmış gibi”

“Ne zaman taşınmayı düşünüyorsun?”

“Sana bağlı. Bugün öğleden sonra arkadaşımın evinden çıkabilirim ve beş gibi orada olurum. Her durumda, mahremiyetini geri istiyor; sevgilisiyle sevişirken beni odada istemiyor. Buna inanabiliyor musun?” Gülümsedi. “Her neyse, bu gece çalışıyor musun?”

Bu gece mi? Bu kadar yakın mı? Ama dürüst olmak gerekirse, bunu bir an önce halletmek en iyisi.

“Aslında hayır. Bu gece izinliyim. Önümüzdeki birkaç gün çalışmıyorum.”

“O zaman mükemmel. Eşyalarımı toplayıp geliyorum.”

“Yap” yazılı kapkekten bir lokma aldım ve “Harika,” dedim ağzım doluyken.

Birkaç saat sonra kapı çaldı. Kapıyı açtığımda, Declan’ın göz kamaştırıcı dişleriyle karşılaştım. “Merhaba, sevgili ev arkadaşım.”

İçeri girmesi için yana çekildim.

“Merhaba.”

Yanımdan geçerken parfümünü hissettim. *Harikaydı*. Dairemin onun kokusuyla dolmasında bir sakınca görmüyordum. Evimin atmosferi yakında erkeksi bir enerjiyle dolup taşacak gibi duruyordu.

Omzundaki çantayı yere bıraktı. Bavulunu odanın bir köşesine yerleştirmeden etrafa bakındı. Sonra tekrar bana doğru yürüdü ve beni hazırlıksız yakalayarak yüzüme doğru uzandı.

Parmaklarını ağzımın köşesinde gezdirirken titredim. Altdudağımı hafifçe sıyırdığında tüylerim diken diken oldu.

“Orada biraz krema kalmış.”

Aynı noktaya dokundum.

“Ah.” O gelmeden birkaç dakika önce, “Bunu!” kekinin üst kısmını yemiştin; sonuncusuydu. Şimdi geriye sekiz tane üstü yenmiş kapkek kalmıştı.

Yüzümü inceledi. “İyi misin?”

“Evet. İyiyim,” dedim, biraz kızarak.

Şekerin kafama etkisi mi, yoksa başka bir şey mi olduğunu tam olarak bilemesem de kendimi beklediğimden daha huzursuz hissediyordum.

“Burada olduğum için endişelenmeyi bırak.” Gülümsedi. “Sanırım daha önce bir erkekle yaşamadın, değil mi?”

“Evet. Ebeveynlerim ben on altı yaşındayken boşandı. Yani babam evden ayrıldıktan sonra annem ve kız kardeşim Lauren ile yaşadım.”

“Peki, söz veriyorum, ısırمام.”

Onu çok çekici bulmanın verdiği huzursuzlukla yutkundum. Neredeyse *fazla* çekici. Asla böyle bir adamla olmak istemezdim. İçten içe, bunu belli etmiyor olsa da kendini beğenmiş olmasından şüpheleniyordum. Çekici olduğunu bilmemesinin imkânı yoktu.

“Bazı temel kurallar koymalıyız, tamam mı?”

Dik durdu ve abartılı bir şekilde bir kez onayladı. “Söyle.”

“Aslında bunu söylemeye bile gerek yok ama, benim olan be-

nimdir, senin olan senindir. Kişisel eşyalarımı da yemeğimi de paylaşmam.”

“Anladım. Ama bu karşılıklı olmalı. Mesela... lezzetli bir yemek pişirdiğimde ondan yersen, bana karşılığında bir şey vermek zorundasın.”

Kaşlarımı çattım. “Karşılık mı? Tam olarak neyi kastediyorsun?”

Gözleri genişledi. “Şu sapık beyninden geçen şeylerden bahsetmiyorum. Zaten başka birinden hoşlandığımı belirtmiştim hatırlarsan. Sadece, yani, eğer yemeğimden yersen, bana eşdeğer bir şey vermelisin. Verdiğini alabilme meselesi, anladın mı?”

Gözlerimi kıstım. “Neden yemeğinden yiyeceğimi düşünüyorsun?”

“Belki de yemezsin. Ama kapkekleri beğendiğini söyledin, yani...”

Bir noktada haklıydı. Ama kapkekler bir hediye idi. Koşulunu kabul edip yemeklerine asla dokunmayacağıma yemin edebilirdim. *Of!* Onun yemeklerine ihtiyacım yoktu.

“Tamam.” Omuzlarımı silktim. “Anlaştık.”

Mutfaktaki küçük adanın kenarına yaslandı. “Başka hangi kuralların var?”

“Burada olmadığım zamanlarda ne yapmak istersen yapabilirsin, ama ben uyurken eve kimseyi getiremezsin. Bu senin için pek zor olmamalı, sonuçta haftada üç gece evde olmayacağım.”

“Tamam. Anlaştık. Devam et.”

“Her şeyin düzenli ve temiz olmasını severim. Yani, bir şeyi belirli bir şekilde düzenlemişsem, onu değiştirme.”

“Yani, sayacın üstündeki pastel renkli *M&M’s*’ler gibi mi? Pembe ile nane yeşili olanları birbirine karıştırmamak gibi saçmalıklar mı?”

“Sadece bazı renkteki *M&M’s*’leri seviyorum, bu yüzden onları internetten alıyorum. Ama evet... belirli bir şekilde düzenlediğim hiçbir şeye dokunma.”

“Tamam.” Gülümsedi. “Sen çılgının tekisin, bunu biliyor muydun?”

"Herkesin kendine özgü tuhaflıkları vardır. Benimkiler de renklerine göre düzenlenmiş şekerlemeler ve temiz ve düzenli bir ev. Ben de böyleyim."

"Tüm pembe M&M's'leri bir kavanozda toplayan bir kadın hangi tür erkeklerden hoşlanır? Pembe Lacoste gömlekler ve mokasenler giyen birinden mi?"

"Hayır. Akıllı ve dengeli adamları severim ve..."

"Sıkıcı ve kendini beğenmişleri mi?"

"Hayır," diye savunmaya geçtim.

"Şaka yapıyorum, Molly. Seninle uğraşıyorum."

Derin bir nefes verdim, "Biliyorum."

"Bekâr mısın?" diye sordu.

"Evet. Ama... Umarım bu çok uzun sürmez."

"Öyle mi? Neler oluyor bakalım? Bu şanslı adam da kim?"

Ah. Neden böyle bir şey dedim ki? Şimdi bunu açıklamam gerekiyor.

En azından Doktor Daniels'tan hoşlandığımı itiraf edebilirdim. Böylece Declan onun cazibesinden etkilenmediğini anlamış olurdu.

"Beraber çalıştığım bir doktor var. Bir süredir ondan hoşlanıyorum ve sevgilisinden yeni ayrıldı. Aslında yarın akşam hep beraber bir *happy hour'a* gidiyoruz. Bu yüzden aramızda bir şeyler olmasını bekliyorum."

Gülümsedi. "Yani, işe koyuluyorsun."

Biraz utanarak boğazımı temizledim. "Sen ne yapıyorsun? Hoşlandığın kızla durumunuz nedir?"

"Aslında, o da benim iş arkadaşım. Aynı reklam ajansında çalışıyoruz. İkimiz de Kaliforniyalıyız, şirketin merkezi orada ama büyük bir müşterinin kampanyası üzerinde çalışmak için Şikago'ya geldik. Burada sadece altı ay kalmamın sebebi de bu. Onunla aynı müşteri için çalışıyoruz."

"O, senin ondan hoşlandığını biliyor mu?"

"İşte sorun da burada. Pisliğin tekiyle çıkıyor. Adam onun Kaliforniya'dan Şikago'ya gelmesini istemedi. İlişkileri bir iyi bir

kötü. Bir gün ilişkisi umduğum gibi kötü giderse ben de harekete geçebilirim. Sevgilisi olan birine yanaşarak adilik yapmak istemiyorum. O yüzden şu an hücum için beklemedeyim.”

“Anladım ama, o senin ondan hoşlandığını biliyor mu?”

“Bilmiyorum. Ama şüphelendiğini düşünüyorum. Sadece arkadaşsınız... Şimdilik. Ama ben daha fazlasını istiyorum. Sadece güzel olduğu için değil, aynı zamanda zeki ve tatlı olduğu için de. Aradığım her şey var onda. Ayrıca uyumlu olduğumuzu da düşünüyorum.”

Hissettiğim kıskançlık beni rahatsız etti. Sanırım bunun nedeni, birinin bana karşı böyle hissetmesini istememdi sadece. Yani Declan’a olan ilgim *değil*. Tabii ki çekici biriydi ama benim tipim değildi.

“Onun adı ne?”

“Julia.”

“Ne güzel bir isim.”

“Peki, Seksi Doktor?”

Utanarak gülümsedim. “Will.”

“Ne doktoru peki?”

“Bir kadın doğum uzmanı.”

“Ah, doğru. Gebelik vardiyasında çalıştığını söylemiştin. Çok mantıklı. En azından senin ilgilendiğin ağlayan bebekler şirin; benim müşterilerimin aksine.” Ellerini M&M’s kavanozuna uzatıyormuş gibi yaptı, sonra yaramaz bir gülümsemeyle geri çekti. “Başka kural var mı, Molly?”

“Evet, söylemeye gerek olmasa da evde çıplak dolaşmak yok.”

Kaşlarını oynattı. “Seni tahrik edeceğinden mi çekiniyorsun?”

“Hayır.” Ayağıma baktım. “Sadece uygun bulmuyorum.”

“Öyleyse aynı kural senin için de geçerli. Sırf adalet yerini bulsun diye.” Sesini alçaltarak, “Ama yaparsan da şikâyet etmem laf aramızda,” diye ekledi.

Gözlerimi devirdim. “Hani tek eşliydin, ne oldu şimdi?”

“Sadece âşık oldum, henüz ölmedim, Mollz.” Gülümsedi.

“Yaparsan, büyük ihtimalle bir bakış atarım. Ama herhangi bir şey söylemem veya seni rahatsız etmem.”

Yanaklarımın ısındığını hissettim ve konuyu değiştirdim. “Ablan gerçekten de rahibe mi?”

Kıkırdadı. “Evet.”

“Bu gerçekten... benzersiz bir durum.”

“Neden? Çünkü kardeşi kutsal şeylerin tam zıttı mı?” Kur-nazca gülümsedi.

“Eh, bunun yanı sıra, günümüzde insanların rahibe olduğunu pek duymuyorsun.”

“Catherine diğer ablalarımın hep farklıydı, daha büyük bir amaç arıyordu. Ama bize söylediğinde oldukça şaşırdık.”

“Ailen dindar mı?”

“Ailem Katolik ve her pazar kiliseye giderler ama dini takıntı-ları yok. Catherine rahibe olacağını söylediğinde annem ağladı. Onun için hep başka bir gelecek hayal etmişti. Ama biliyorsun, sonuçta herkes kendi istediğini yapıyor. Ve o gayet mutlu.”

“Ne güzel.”

“Çocuklar nasıl birlikte büyüüp bu kadar farklı olabilirler, çok garip. Catherine bir manastırda yaşıyor, dua ediyor, iyilik yapıyor ve ben çoğu gece internette gezinip Hulu izliyorum. Aynı ebeveynlere sahibiz. Ne oldu da böyle oldu?”

“Oldukça başarılı gibi görünüyorsun. Eminim ailen seninle gurur duyuyordur.”

“Bir noktada yerleşip düzen kurmamı isterlerdi ama beni he-nüz evlatlıktan reddetmediler.” Konuyu değiştirdi. “Yarın gece için planın nedir?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Doktor Dickalicious’a yapacağın hamleden bahsediyorum. Stratejin ne?”

Neden Will hakkında konuştum ki? “Bir planım mı olmalı?”

“Onun seni beğenmesini istiyorsun, değil mi?”

“Evet. Ama çok hızlı gitmek istemiyorum. Henüz yeni bir ayrılık yaşadım. Öte yandan, onun gibi adamlar uzun süre bekâr kalmıyor.”

“O zaman ona ulaşılmaz biri olduğunu göstermen lazım.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Erkeklerde tüm konu ters psikolojiyle ilgilidir. Bir şeyi elde edemeyeceğimizi düşündüğümüzde, onu on kat daha fazla isteriz. Bu anlamda âdeta çocuk gibiyiz.”

“Julia’dan hoşlanmanın sebebi de bu mu, başka biriyle beraber olması mı?”

Çenesini kaşıdı. “Bilinçaltımda bu, hislerimi körüklüyor olabilir. Ama ondan hoşlanmamın çok daha farklı sebepleri var.”

“Ne yapmamı öneriyorsun?” Sesim kayıtsız olsa da aslında ne söyleyeceğini duymak *istiyordum*. Böylesi konularda bir erkeğin bakış açısını pek sık alamıyordum.

“Ondan hoşlandığını belli etme. Onun neden *senden* hoşlanması gerektiğini göster.”

Kulak kabarttım. “Peki bunu nasıl yapabilirim?”

“Aşırı seksi görünmelisin, bunu kolaylıkla yapabilirsin, biliyorum. Etrafındaki herkesle muhabbet et, o hariç; ona neyi kışkırdığını göster. Sonra, sana yaklaştığında, onunla konuş ama ardından dikkatini başka birine yönelt. Bu, onu belirsizlik içinde bırakacak ve daha fazlasını arzulamasını sağlayacak. Biz erkekler iyi bir kovalamacadan hoşlanırsınız.”

“Bu, ondan hoşlanmadığım izlenimini vermeyecek mi?”

“Bana güven. Eğer seni istiyorsa, bir noktada harekete geçecektir. Ne kadar ilgisiz görünürsen, penisi o kadar sertleşecek.”

“Pekâlâ, bu güzelleştirme için teşekkürler.”

“Rica ederim. Oldukça açık sözlüyüm ve dolambaçlı konuşmayı sevmem.” Etrafa baktı. “Ev kuralları bitti mi?”

“Evet. Sanırım unuttuğum bir şey çıkmadıkça hepsi bu.”

“İyi.” Spor çantasına giderek birkaç şişe Gatorade çıkardı. “Bunları buzdolabına koysam olur mu?”

“Tabii ki.”

İçecekleri buzdolabına koydu, ardından Tupperware kabını fark edip açtı.

“Vay! Sanırım bayağı hoşuna gitmiş?”

“Biraz abartmış olabilirim. Çok lezzetliydim.”

“Bu da başka bir tuhaflığın mı, kapkeklerin üstlerini düzgünce kesip ayırmak?”

“Kreması benim favorim.”

“Peki ya alt kısımları?”

“Kreması yoksa yemem, hayır.”

“İşte gördün mü? Harika bir uyum yakalamışız. Ben kremadan hiç hoşlanmam, genelde kenarından yerim. Beyaz şaraba olan ortak düşkünlüğümüzü de düşünersek, bence bu iş yürür.” Gülümsedi. “Sen de kapkeklerin üst kısmını sevenlerden misin?”

“Kesinlikle.”

“Bingo! İşte bu. Ben alt kısmı tercih ederim.” Gözlerini devirdi. “Tamam, bu kulağına biraz garip gelmiş olabilir ama ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Sen tam bir delisin.” Başımı salladım, gülümsememi tutamıyordum. “Ama kapkekleri yaptığın için tekrar teşekkür ederim. Gerçekten çok düşünceliydi.”

“Sen de biliyorsun ki art niyetli davrandım.”

“Ve işe yaradı.”

Gözleri yatak odalarına doğru kaydı.

“Valizimi boşaltmamda bir sakınca var mı?”

“Tabii ki.”

“Harika. Yolu göster.”

Declan, valizini sürerek beni yeni odasına doğru takip etti. Ona biraz mahremiyet sağlamak için kendi odama girdim ama aklımdaki tek şey onun burada olmasıydı.

Declan’ın eşyalarını yerleştirirken dinlediği melodilere eşlik etmesini işittiğimde gülümsememe engel olamadım. Yeni bir ev arkadaşımın olması düşüncesi beni endişelendirmişti, uykularımı kaçırmıştı. Ama şimdi uzun zamandır ilk kez iyi bir gece uykusu çekecekmiş gibi hissediyordum.

Başını kapıdan içeri soktuğunda biraz irkildim. “Diş fırçamı seninkinin yanına koymamda bir sakınca var mı?”

“Sakinca olacağı izlenimini mi verdim?”

“Benim olan benimdir, senin olan senindir, demiştin. Bunun dış fırçası kabı için de geçerli olup olmadığından emin olamadım.”

“Başlangıçta sert çıktıysam özür diliyorum. Biraz bu duruma alışmam lazım. Hepsi bu. Şimdiden burada olman bana iyi geliyor.”

“Güzel.” Aniden yatağımın ucuna uzandı, sırtüstü uzanarak tavanı izlemeye başladı. Uzun vücudunun yatağımın üzerine serilmiş hâli... başlı başına bir manzaraydı.

Ellerini başının altına koyarak bana döndü. “Yarın senin izin günün, değil mi?”

“Evet.”

“Yumurta ve ekmek falan var mı?”

“Evet. Ama sanırım yakında bozulacaklar.”

“Tamam. Sabah bizim için kahvaltı hazırlayacağım; küçük bir açılış kutlaması. Karşılıksız. Bana hiçbir şey borçlu olmayacaksın.” Göz kırptı. “Bu seferlik.”

“Birinin bana kahvaltı hazırlaması konusunda söyleneceğimi zannetmiyorum. Hem de hiç.”

“Ama şimdiden uyarıyorum, yemek yaparken müzik dinlemeyi, popomu ritme göre sallamayı, biraz da şarkı söylemeyi severim. Belki de spatulayı mikrofon olarak kullanırım. Biraz mutfak karaokesine ne dersin?”

“Uyanık olduğum ve giyinik olduğun sürece, yapabilirsin.”

Michael Jackson gibi bir dönüş yaparak yatağımdan sıçradı ve koridorda kayboldu.

Bu altı ay hiç de kolay geçmeyecek gibi.

3

Molly

Ertesi sabah, *bacon* kokusuyla uyandım. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra, kokuyu takip ederek mutfağa girdim. Declan ocağın başında Darius Rucker'ın "Wagon Wheel" şarkısını söylüyordu. Kulaklık taktığı için beni hemen fark etmedi. Böylece, onu biraz dinleme fırsatım oldu... *ki sesi acayip kötüydü.* Nedense bu beni gülümsetti. Böylesine karizmatik ve iyi görünümlü bir adamın da bazı kusurları olması gerekiyordu. Ayrıca, sesi kötü olduğu hâlde bunu umursamaması da hoşuma gitmişti.

Kahve makinesine yöneldim, üzerindeki dolabı açtım ve bir kupa aldım. Declan kulaklıklarından birini çıkardı ve bana gülümseyerek baktı.

"Günaydın, sevgili ev arkadaşım. Umarım şarkı söyleyerek seni uyandırmamışımdır?"

Genelde sabahları pek neşeli olmazdım –özellikle gece vardiyasında çalıştığım için– tatil günlerimde sabah ikiye kadar uykuya dalamazdım. Yine de bugün kendimi epey canlı hissediyordum.

"Uyandırmadın." Kahvemi doldurup bardağımı dudaklarıma götürdüm. "Ama o duyduğum ses senin şarkı söylemen miydi? Ben bir kedinin boğulduğunu sanmıştım." Declan gözlerini kısarak bana baktı. "Sesimin kötü olduğunu mu ima ediyorsun?"

“Bunu söyleyen ilk kişi ben olamam.”

Sanki hakaret etmemişim de onu övmüşüm gibi bir gülümsemeyle başıyla fincanımı işaret etti. “Kahveni sade içiyorsun. Ben de öyle. Sana söylemişim, biz mükemmel ev arkadaşlarıyız.”

Gülümseyerek ocağı doğru yaklaştım. Declan, üç ocağı birden kullanıyordu; bunlardan biri, ben taşındığımdan beri çalışmıyordu. “Sol ön ocağı nasıl çalıştırmayı başardın?” “Tıkanmıştı. Parçalarını söküp deliklerde birikmiş yağ kalıntılarını kürdanla temizledim.”

“Vay canına. Teşekkür ederim.”

“Yardımcı olduğuma sevindim. Hadi otur, kahvaltı hazır olmak üzere.”

Birkaç dakika sonra Declan yanında bir bardak portakal suyuyla birlikte mükemmel bir şekilde hazırlanmış omlet, bacon ve kızarmış patatesi önüme koydu.

“Bu harika görünüyor. Çalışma düzenim yüzünden pek kahvaltı yapmıyorum. İşten çıktıktan sonra acıırsam, genellikle biraz yoğurt falan yiyorum. Midem doluyken pek uyuyamıyorum. Ama aslında en sevdiğim öğün kahvaltı. Kahvaltı yemeklerini akşam yemeğine tercih ederim. Sanırım normal çalışma düzenine dair en çok özlediğim şey bu.”

Declan oturup omletini keserken, “Neden özlüyorsun ki? İşe gitmeden önce akşam yemeğı yerine kahvaltı hazırla.”

Burnumu kıvırdım. “Bunu yapamam.”

“Neden?”

“Bilmiyorum... çünkü kahvaltı sabah yenilir.”

“Kim demiş?”

“Hımm... herkes?”

“Bunu doğru mu anlıyorum? Kahvaltı senin en sevdiğin öğün, ama normalde insanlar sabahları kahvaltı yaptığı için ve sen o saatlerde uyuduğun için kahvaltı yapmıyorsun.”

“Böyle söyleyince kulağı saçma geliyor. Ama aslında mantıklı.”

Kaşını kaldırdı. “Kime göre?”

Kahkaha attım. "Bana."

Declan tısladı. "*Molly, Molly, Molly*. Her şeyin belirli bir zamanı veya yeri olmak zorunda değil. Burada olmam senin için iyi oldu. Belli ki yardımınıza ihtiyacın var."

"Ah, öyle mi? Tam olarak ne tür bir yardıma ihtiyacım var?"

"Biraz gevşemen lazım."

Şimdiye kadar şakalaşıyorduk, ama yorumu beni rahatsız etmişti. Son erkek arkadaşım beni birkaç kez *gergin* olarak nitelendirmişti. Bu yüzden savunmaya geçtim. "Böyle bir yargıya varabilmek için beni yeterince tanıdığını düşünmüyorum. Haberin olsun, gergin biri değilim."

Declan başını yana eğdi. "Değil misin?"

"Değilim."

"Pekâlâ, Molly. Nasıl dersen..."

Artık beni yatıştırmaya çalışıyordu. "Bana '*Pekâlâ, Molly*' deme. Beni katı biri gibi gösteriyorsun. Ama öyle değilim. Gece kahvaltı *yapmam* demedim, sadece öyle bir fırsat hiç olmadı. Hepsini bu."

"Tamam. Canını sıktıysam özür dilerim."

Atmosferi mahvetmiştim. Eğlenceli başlayan sabah şimdi sessiz bir kahvaltıya dönüşmüştü. Yemek bittiğinde kendimi koca bir hödük gibi hissettim.

"Yemek gerçekten nefisti. Sana ters davrandığım için üzgünüm."

Declan zoraki bir gülümsemeyle, "Sorun değil," dedi.

"Hayır, sorun var. Bunca zahmete girdin, ben de sana patladım. Bir daha böyle bir şey yapmayacağım."

O ise alaycı bir şekilde sırtıttı. "Ah, kesinlikle olacak. Genelde içimde tutmam gereken şeyleri söylemek gibi bir huyum var. Yani bu kesinlikle tekrar yaşanacak."

Gülümseyerek, "Pekâlâ," dedim. "Belki sen bu huyunu törpülemeye çalışırsın, ben de bu kadar çabuk parlamamayı denerim."

"Anlaştık, Mollz. Bugün için bir planın var mı? İzinlisin, değil mi?"

Tabakları toplayarak masayı temizlemeye başladım.

“Evet, bugün izinliyim. Arka arkaya üç tane on iki saatlik var-
diya yaptım, şimdi birkaç gün boşum. Ama öyle büyük bir pla-
nım yok. Bugün markete gidip alışveriş yapacağım, bir de kuru
temizlemeye uğrayacağım. Akşam da işten arkadaşlarımla *happy
hour* için buluşacağım. Dün akşam bahsetmiştim.”

“Evet, doğru. Bu gece kutudaki doktorla buluşuyorsun.”

“Will’i mi kastediyorsun? O hastanede çalışıyor, sağlık kabi-
ninde değil.”

“Ah, biliyorum. Ama kadın doğum uzmanı, değil mi?”

“Evet... ama... Ah, kutudaki doktor.” Gülümsedim. “Sevimli.”

Mutfağı Declan ile birlikte toparladık. Ben bulaşıkları makine-
ye yerleştirirken o kullandığı eşyaları yerine koydu, mutfak ma-
sasını temizledi ve ocağın üstünü sildi. İkimiz de işimizi bitirdiği-
mizde, ellerimi bir havluyla kurulayıp ardından ıslanan gömleği-
mi silmeye başladım. Şu lanet musluk, suyu biraz fazla açtığında
etrafa fışkırtıyordu. Geçici bir çözüm olarak etrafına elektrik ban-
dı sarmıştım ama bant muhtemelen düşmüş olmalıydı.

Bulaşık bezini tezgâha atıp başımı kaldırdığımda Declan’ın
bana dikkatlice baktığını fark ettim. Hemen sebebini anladım.
Dün gece beyaz bir tişörtle uyumuş ve sutyen giymemiştim, şim-
di tişörtümün üst kısmı tamamen transparan hâldeydi Üstelik
ıslaklığın yarattığı soğuk his cildime işlemişti ve göğüs uçlarım,
neredeyse gömleği delip geçecek kadar dikleşmişti.

Kollarımı kavuşturarak örtünmeye çalıştım. “Bu... şey... mus-
luk biraz sıçratıyor.”

Declan’ın gözleri benimkilerle buluştu. Yutkundü ve boğazı-
nı temizledikten sonra bakışlarını kaçırdı. “Bugün hallederim.”

“Ah. Sorun değil. Uzun zamandır böyle zaten. Tekrar bina gö-
revlisini arayabilirim. Senin halletmene gerek yok.”

Homurdandı. “Evet, halletmeliyim. *Kesinlikle* halletmeliyim.”

Akşamüstü, Declan’ın ben *happy hour*’a gitmeden önce eve dön-
memesine biraz üzülmiştim. Normalden fazla süslenmiştim ve

fazla abartıp abartmadığımı öğrenmek için onun dobra yorumlarına ihtiyacım vardı. Yani, tabii ki fazla uğraşmışım ama öyle görünmesini istemiyordum.

Dört kez kıyafet değiştirmem yüzünden geç kalmışım, bu yüzden *McBride's*'a vardığımda çoğu kişi zaten oradaydı. Ama dikkat çeken bir eksiklik vardı: Genelde Will'in koluna yapışık gelen şu kadının adı neydi, işte o burada değildi. Alışılmadık bir şekilde gergin hissederek, doğrudan bara yöneldim ve yeni bir tıp asistanı olan Daisy'nin yanında durdum. Daha önce birkaç kez karşılaşmıştık ama bu iki haftada bir düzenlediğimiz buluşmalarımıza ilk kez geliyordu.

"Merhaba," dedim. "Geldiğine sevindim."

"Merhaba, Molly." Üzerimdeki kıyafeti hızlıca süzdü. "Üstündeki yeşile bayıldım. Üniforma ve atkuyruğu olmadan çok farklı görünüyorsun."

Gülümsedim. İyi ki o son dakika kıyafet değişikliğini yapıp öğleden sonra kuaförde fön çektirmiştim. Zümrüt yeşili ipek bluzum, solgun tenim ve koyu saçlarımla biraz iddialı bir tercih olmuştu. Ancak koyu bir kot pantolon ve sade dolgu topuk ayakkabılarla kombinleyerek kıyafetimi günlük tutmaya çalışmışım. "Teşekkür ederim. Sen de çok hoş görünüyorsun."

Barmen yanıma geldi ve önüme bir peçete koydu. "Merhaba, Molly. Nasıl gidiyor? Bugün sana ne hazırlamamı istersin?"

"Hey, Patrick. Bir Stoli vanilya ve zencefilli gazoz lütfen."

Başını salladı. "Hemen geliyor."

"Mmm..." dedi Daisy. "Bu tadı kremalı sodaya benzeyen içki, değil mi?"

"Evet. Sen de ister misin?"

Elindeki neredeyse bitmiş bira şişesine baktı. "Tabii. Neden olmasın?"

Barmene baktım. "İki tane yapabilir misin? Onunkini de ben ısmarlıyorum."

"Bir hesap açmak ister misin?"

"Evet, lütfen."

Patrick içkileri hazırlamak için uzaklaştıktan sonra, Daisy, "Bunu yapmana gerek yoktu. Ama teşekkür ederim." dedi.

Gülümsedim. "Sorun değil. Peki, *Chicago General*'de çalışmak nasıl gidiyor? Başlayalı ne kadar oldu? Yaklaşık bir ay, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Aslında tam beş hafta oldu. Burayı gerçekten çok seviyorum. Tabii, kıyaslayabileceğim pek bir şey yok çünkü bu mezuniyetten sonraki ilk işim. Ama bazı doktorlar çok göz korkutucu olabiliyor."

"Mesela Doktor Benton gibi mi?"

Daisy yüzünü buruşturdu. "Özellikle Doktor Benton. Tanırım, o adam içeri girdiği anda elim ayağım birbirine dolanıyor."

"Sana onun hakkında küçük bir sır vereyim, işine yarayabilir."

"Neymiş?"

Öne eğildim. "Bol bol gülümse. Bu onu korkutuyor."

Güldü. "Ciddi misin?"

"Evet. Sana sorduğu her şeye kocaman bir gülümsemeyle cevap ver. Bu, onu etkisiz hâle getiriyor gibi bir şey. Bence insanlara bağırmasının nedeni kimsenin gülümsemesine izin vermemek, çünkü gülümsemek onun zayıf noktası."

"Vay be. Tamam, bunu deneyeceğim. Bunu bilmek çok iyi oldu. Başka ne önerirsin?" "Doktor Arlington'la tanıştın mı?"

"Evet. O da oldukça huysuz."

"Eğer izin verirsen seni asistanlarıyla baş başa bırakıp saatlerce ortadan kaybolur."

Daisy'nin gözleri büyüdü. "Bunu geçen gün bana yaptı. Asistanlara ne yapacaklarını göstermemi söyledi. Dört asistanla ne yapacağımı bilmiyordum. *General*'de benden daha uzun süredir çalışıyorlardı. Onların bana ne yapacağımı göstermesi gerekirdi."

"Kesinlikle. Bir dahaki sefere sana onları bırakmaya çalışırsa şöyle de: *Aslında hemşirelik ofisindeki Edith'i görmem gerekiyor.*"

"Edith'i görmem gerekmesi bile mi?"

Başım la onayladım. "Evet. Doktor Arlington, Edith'ten acayip korkar."

“Korkuyor mu? Ama o çok küçük ve tatlı.”

Daisy’ye işaret ettim. “Ta ki onu kızdırana kadar. O zaman gerçekten ürkütücü oluyor. Edith’in adı bile Doktor Arlington’ı korkutur. Bir keresinde stajyerlerini yüzüstü bıraktığı için ona ciddi şekilde çıkmıştı. Şimdi adını duyduğu an geri adım atıyor.”

Daisy gülerken başını salladı, muhtemelen abarttığımı düşündü. Ama abartmıyordum. Bizim işyeri tam bir tiyatroydu. Patrick, barmen, masaya gelerek içkilerimizi bıraktı. İkimiz de içkilerimizi alıp grubu süzmeye başladık. Bu gece oldukça iyi bir kalabalık vardı.

Daisy çenesini kaldırıp barın diğer ucunda bir anesteziist ile konuşan Will’i işaret etti. “Peki ya Doktor Daniels? Onun hikâyesi nedir?”

“Will oldukça iyi bir adamdır. Herkese karşı naziktir. Onunla hiç sorun yaşamazsın.”

Altdudağını hafifçe ısırdı. “Hikâyesini kastederken aslında... Bekâr mı demek istedim.”

Ah. Oh. Olamaz. “Şey... Tam emin değilim. Birisiyle ara sıra görüşüyor. Sen... onunla ilgileniyor musun?”

Daisy içkisinden bir yudum alarak hafifçe gülümsedi. “Çok yakışıklı.”

Evet, öyle. Omuz silktim. Ve tabii ki, tam o sırada, Will yanımıza geldi.

Yanağıma bir öpücük kondurdu. “Merhaba, Molly. Geldiğini görmedim.”

Daisy duruşunu düzeltti.

“Daha yeni geldim,” dedim.

Başını salladı ve Daisy’ye döndü. “Daisy, değil mi?”

Daisy yüzünde kocaman bir gülümseme ile başını salladı. “Evet. Sizi görmek çok güzel, Doktor Daniels.”

“Lütfen, bana Will de.”

“Tamam, Will. Geçen gün seni otoparkta arabana binerken gördüm. Northwestern mezunu çıkartmasını fark ettim. Orada mı okudun?”

“Evet, öyle.”

“Ben de!” Yumruğunu havaya kaldırıp coşkuyla salladı.
“Bastır Wildcats!”

“Gerçekten mi? Ben büyük bir hayranım. Hâlâ sezonluk biletlerim var.”

Daisy dudaklarını büzdü. “Çok kıskandım. Bu yıl bilet alacak param yoktu. Dört yıl boyunca amigoydum ve maç günlerinin heyecanını çok özleyorum.”

Of.

Will birasından bir yudum aldı. “O zaman bir gün benimle bir maça gelmelisin.”

Dudak büzüşü parlak bir gülümsemeye dönüştü. “Buna bayılırım.”

Of. Of.

Yeni kız, tam karşımda, otuz saniye içinde Will’le baş başa bir gün geçirecek bir daveti kapmıştı. Flört etmek konusunda gerçekten berbattım.

İkisi, yaklaşan sezonun yeni oyun kurucusundan konuşmaya başladılar ve ben de uygun anlarda sahte bir gülümsemeyle onların sohbetini dinlerken içim sıkışıyordu. Normalde biriyle birlikteyken telefonumu elime almam ama cebimdeki telefon titreyince bu kuralı bozdum.

Ekranda Declan’ın adını görünce şaşırdım.

Declan: Nasıl gidiyor? Ulaşılmaz mı oynuyorsun?

İç çekerek cevap yazmaya başladım.

Molly: Görünüşe göre kolay ulaşılabilir olmak Will’in tarzına daha uygun. Bir kadın resmen gözümün önünde onunla randevu ayarladı.

Telefonumdaki noktalar bir süre hareket etti, sonra durdu ve tekrar başladı. Sonunda telefonum elimde çaldı. Ekranda Declan’ın ismi yazıyordu.

Artık dahil olmadığım bu konuşmadan kibarca izin isteyip bardan uzaklaştım ve telefonu yanıtladım.

“Hey.”

“Sanırım bu durum bir telefon görüşmesini hak ediyor. Ne oldu?”

Başımı salladım. “Yeni bir yardımcı doktor açıkça Will’den hoşlandığını söyledi ve o yanımıza gelip selam verdiğinde, kadin kendisini otuz saniyede bir futbol maçına davet ettirdi.”

“Peki. Hâlâ konuşuyorlar mı?”

Barın gerisinde Daisy’nin saçını savurarak kakhaha attığını gördüm. Somurtarak, “Evet,” dedim.

“Üzerinde ne var?”

“Yeşil ipek bir bluz ve kot pantolon.”

“Güzel,” dedi. “Yeşil kıyafetlerle tenin ve saç renginin muheşem görüldüğünü bilmem için seni görmeme gerek bile yok. Kot pantolonun dar mı?”

“Biraz.”

“Topuklu ayakkabı?”

“Dolgu topuk giyiyorum.”

“Tamam, o zaman aşırı çekici görünüyorsun. Bu iyi... çok iyi. Şimdi senden şunu yapmanı istiyorum. Bar sıcak mı?”

“Eh... hava iyi, sanırım.”

“Tamam. Ama sen sıcaktan bunalıyorsun. Şimdi konuşmaya geri dön ve Doktor Dickalicious kimle konuşuyor demiştin? Kadının adı neydi?”

“Daisy”

Küçümseyici bir gülüş attı. “Ne kadar aptalca bir isim. Her neyse, konuşmaya geri dön ve Violet ile konuşurken, saçının arkasını kaldırıp indirerek sanki sıcaqlamışsın gibi hafifçe yelpazele. Sonra barmenden bir bardak buzlu su iste. Barmen suyu getirdiğinde ise kazara gömleğinin üzerine dök.”

“Ne? Hayır. Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Bana güven ve dediğimi yap.”

“Bu akşam ne giyeceğime karar vermek için neredeyse tüm

dolabımı yatağa boşalttım ve şimdi sen gömleğimi mahvetmemi mi istiyorsun?”

“Üstünü mahvetmeyeceksin. Ama sana başka bir şey sorayım; çantan ne kadar büyük?”

Elimde tuttuğum çantaya baktım. “Sanırım yaklaşık otuz santim uzunluğunda ve yirmi beş santim yüksekliğinde. Neden?”

“Tamam, mükemmel. Öyleyse suyu almadan önce, hızlıca kadınlar tuvaletine git ve sutyenini çıkar. Sutyen giyiyorsun, değil mi?”

“Declan, kafayı mı buldun?”

“Hayır. Ama dediklerimi yapmazsan telefonu kapattığımda buzdolabındaki şarabı içebilirim.”

“Declan, sutyenimi çıkarıp bilinçli olarak üzerime su dökmeyeceğim.”

“Biraz gevşe, Mollz. Bu büyük bir mesele değil. Will’in seni başka bir şekilde fark etmesini istiyorsun ve bu kesinlikle onun dikkatini çekecek. Güven bana, Rose’u tamamen unutacak.”

“Daisy.”

“Her neyse. Şimdi, ipleri eline alıyor musun? İşte bunu yapmanın yolu bu.”

“Bunu yapmanın yolu, zor elde edilecekmiş gibi davranmak değil miydi?”

“Oyun planı değiştiriyorum.”

“Ne planı?”

“Bu bir futbol terimi. Muhtemelen doktorunla maça gidecek olan Küçük Bayan Marigold bunu biliyordur. Ama bu şu an önemli değil. Bana güven sadece.”

Başımı iki yana salladım. “Sanmıyorum, Declan. Dikkat çekmek istediğim yöntem bu değil.”

“Tamam. Ama söylüyorum... işe yarardı.”

“Hoşça kal, Declan.”

“Görüşürüz, Mollz.”

4

Molly

Akşamın ilerleyen saatlerinde Will ve Daisy'nin Northwestern anılarını dinlemekten midem bulanmıştı.

"Kayayı hiç boyadın mı?" diye sordu Daisy.

"Evet, aslında bir gece erkek öğrenci birliği grubumla kayayı boyadık. Arkadaşımın annesine ithafen meme kanseri farkındalığı yaratmak için pembeye boyadık. Gece boyu da başında bekledik."

"Ne kadar tatlı," dedi coşkulu bir şekilde.

Boğazımı temizledim. "Kaya dediğiniz şey ne?"

Will gülümsedi. "Bu bir Northwestern geleneği. Sanırım 1940-1950'lere dayanıyor. Kampüsün merkezinde kocaman bir kaya parçası var. Öğrenciler kayayı, amaçlarını tanıtmak ya da etkinlikler hakkında bilgi paylaşmak için boyar. Sonra da başkalarının üzerine boyama yapmaması için mümkün olduğunca uzun süre başında beklerler."

"Anladım. Çok ilginç." Son içkimi büyük bir yudumla bitirdim.

Daisy saçıyla oynamaya ve Will ile flörtleşmeye devam ediyordu. Daha fazla dayanamayacağımı hissederek kalktım. "Affedersiniz," dedim ve tuvalete yürümeye başladım. İçeri girdiğimde kendimi aynada izledim, yenilmiş gibi hissediyordum.

Sanki Will Daniels gibi biriyle bir şansım vardıysa da bu şansı kaybetmek üzereydim. Böyle biri için çok kısa bir fırsat penceresi oluyordu. Civardaki tüm bekâr kadınlar onun etrafında pervane olmuştu. Ama onu yeni gelen tıp asistanının kapmasına asla izin vermeyecektim. Bu adamı düşünerek ve onunla flört ederek yıllarımı harcamıştım. Belki kaybedecektim ama henüz birkaç dakikadır burada olan ve yeterince emek vermemiş birine karşı değil.

Declan'ın önerisini düşündüm. İçtiğim az miktardaki alkol çoktan kafama vurmuştu ve sonuç olarak çaresiz durumlar, çaresiz önlemleri gerektirirdi. Bluzumun altına uzanarak sutyeni çıkardım. Sonra da çantama sıkıştırdım. Banyodaki soğuk hava, göğüs uçlarımın hemen dikleşmesine neden oldu. Henüz onları göstermenin zamanı gelmemişti, bu yüzden el kurutma makinesini açarak göğsüme sıcak hava tuttum.

Bu işe yararsa gerçek bir mucize olurdu. Daisy, Will'i öylesine bir nostalji içine sürüklemişti ki onu bu duygudan çekip çıkarabilecek bir şey olup olmadığından emin değildim. Sutyensiz olduğumu saklamak için saçlarımı göğsümün üzerine aldım.

Bara yeniden girdiğimde, işten daha fazla insanın geldiğini fark ettim. Will, diğer iş arkadaşlarımızla sohbet ederken, Daisy her zamanki gibi onun yanında, her söylediğine kahkahalarla gülüyordu.

Kıskançlıktan patlamak üzereyken, "Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa burası gerçekten çok mu sıcak?" diye sordum.

Görünüşe göre sahneye çıkma vaktim gelmişti. Barmene işaret ederek bir bardak su istedim. Birkaç yudum aldıktan sonra bardağı önüme koydum ve saldırıya geçmek için mükemmel ânu beklemeye koyuldum.

Daisy müsaade isteyerek tuvalete gitti. Bir dakika sonra sanki bir kazaymışçasına kolumu bardağın önüne atarak bardağı göğsüme döktüm. "Ay, ne kadar da sakarım!" diye şaşkın bir şekilde bağırdım.

Kendime baktım. *Yüce İsa*. İnce ipek bluzum suya karşı beklediğimden çok daha savunmasızdı. İlk başta, utançtan ölmek istedim; özellikle kendi yaptığım bu davranış yüzünden.

Ta ki...

Ta ki Will'in gözleri, göğsümde gezinirken yerinden fırlayacak gibi olana kadar.

Hızla yanıma geldi ve bana bir peçete uzattı. "Al bakalım, Molly."

"Teşekkür ederim," dedim, üstümü beceriksizce silerken, elbette amacım üstümü *gerçekten* de düzgünce silmek değildi.

Will bir kez daha göz ucuyla bakıp, gözlerini gözlerime kilitledi.

"Seni tekrar bizimle görmek güzel. Son birkaç defadır gelmiyordun." Gülümsedi.

Göğsümü daha yavaş hareketlerle silerken, "Farkında olmana şaşırdım," dedim.

"Senin etrafta olup olmadığını her zaman fark ederim; işte ya da başka bir yerde."

Aman Tanrım. Gerçekten bu kadar kolay mı? Declan tam bir dâhi!

Daisy döndüğünde, Will ile konuşmaya dalmıştık. Will, sonraki yarım saati benim yanımda geçirdi. Sonra Declan'ın önerisini hatırladım.

"Ne kadar ilgisiz görünürsen, o kadar çok ilgisini çekeceksin."

Riskli bir hamleydi, tam Will'e kancayı takmışken kendimi geri çekmek garip hissettirdi ama yine de "Affedersin," dedim.

Will, konuşmayı yarıda kesmeme şaşırmış gibi görünerek, "Tabii ki," dedi.

Kendime yeni bir içki alıp diğer çalışanlarla sohbet etmeye başladım. Daisy, Will'in yanına döndü ama Will'in gözleri sık sık *bana* yöneliyordu. Tamam, belki de hâlâ belirgin olan göğüs uçlarımın bunda etkisi vardı ama ne olursa olsun dikkati Daisy'de değil, *bendeydi*.

Bir başka cesur hamleyle içkimi hızlıca bitirdim. Sonra, Will'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Eh, güzel bir geceydi millet ama artık gitmem gerekiyor," dedim.

Will bir anda birasını bıraktı, hayal kırıklığına uğramış gibi duruyordu. "Bu kadar erken mi gidiyorsun, Molly?"

"Evet. Bir... planım var."

"Bir randevu mu?"

Duraksadım. “Onun gibi bir şey.”

“Peki.” Başını salladı ve kulağıma eğilmeden önce bir süre beni süzdü. “Bir ara seninle kahve içmek isterim. Belki nöbetlerimiz denk geldiğinde yapabiliriz, ne dersin?”

Soğukkanlı davranarak, “Tabii... belki,” dedim.

Belki mi?

Ne belki’si?

Kesinlikle!

“Güzel. Pekâlâ. İyi geceler, Molly.”

“Sana da,” dedim oradan ayrılırken. Kendimi dünyanın zirvesinde gibi hissediyordum.

Eve dönüp Declan’a planının işe yaradığını anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Ama kapıyı açtığımda beni bir sürpriz bekliyordu: Declan oturma odasındaydı ama yalnız değildi. Karşısında muazzam güzellikte, parlak kestane rengi saçlarıyla bir kadın oturuyordu. Kahve sehпасının üstü beyaz kâğıtlarla doluydu.

Declan ayağa kalktı. “Ah, hey sevgili ev arkadaşım. Bu kadar erken döneceğini düşünmemiştim.”

“Aslında ben de bu kadar erken dönmeyi planlamıyordum ama bu gece senin tavsiyeni dinledim.”

Declan, hâlâ sutyensiz olan göğsüme göz attı. “Fark ettim.”

“Sadece bu değil. Gerçi gerçekten de etkili oldu,” dedim ve kollarımı kendimi göğsümün üstünde kavuşturdum. “Her neyse, demek istediğim şuydu; ilgisiz görünme hakkında söylediklerini hatırladım. Başka bir planım olduğunu söyleyerek yanından erken ayrıldım. Çıkarken bana bir ara kahve içmeyi teklif etti. Yani, her iki stratejin de işe yaradı.”

“Şüphem yoktu.” Declan, kadına dönerek devam etti. “Kabalığım için özür dilerim. İkinizi tanıştırmam gerekirdi. Bu ev arkadaşım Molly. Ve Molly, bu da Julia.” Bana, bunun o Julia olduğunu belirten bir bakış attı. “Julia ile birlikte çalışıyoruz.

Müşterimizin son kampanyası için teslim tarihimiz yaklaştı, bu yüzden beyin fırtınası yapmak için buraya geldi.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Julia elini uzatırken ama gözleri hâlâ göğsümdeydi.

“Ben de memnun oldum.” Elini sıktım ve etrafa bakındım, kendimi garip hissediyordum. “Pekâlâ, işinizi bölmeyeyim.”

“Bölmedin merak etme,” dedi Julia.

“Evet,” dedi Declan. “Sanırım tam da bitiriyorduk.”

Julia tekrar göğsüme bakınca, “Sanırım neden sutyen takmadığımı merak ediyorsun,” dedim.

“Bu benim suçum,” dedi Declan.

Julia’nın gözleri büyüdü. “Gerçekten mi?”

“Bunu yanlış anlama,” diye açıkladım. “Declan bana biraz cesur ama dâhice bir tavsiye verdi.”

Sonra Julia’ya Will’e olan ilgimden *ve happy hour*’da yaşadıklarımдан bahsettim. “Yani, şimdi Declan sayesinde Will ile bir kahve randevum var.”

Julia, Declan ile bana baktı. “Sanırım, yeni birlikte yaşamaya başlayan iki kişiye göre gerçekten iyi anlaşıyorsunuz.”

“Bunu söylemeliyim ki, oldukça iyi *gidiyor*. Ona alışmaya başladım,” dedim.

Declan, alaycı bir şekilde gülümsedi. “Yalan söylüyor. Bana arında ısınmıştı.”

“Senin kapkeklerine ısınmıştım.”

Bizi izleyen Julia’nın gülümsemesi biraz zoraki görünüyordu. Rahatsız olmuş olabilir miydi? Bu da onun bizim iyi anlaşmamızdan kıskançlık duyabileceği fikrini aklıma getirdi. Declan’ın ona karşı ne hissettiğini biliyordum ama şimdi Julia’nın erkek arkadaşı olmasına rağmen bu duyguların karşılıklı olduğundan şüphelenmeye başlamıştım.

Julia, renklerine göre düzenlenmiş pastel renkli şeker kavanozlarına baktı. “*M&M*’s’leri hiç bu kadar güzel düzenlenmiş hâlde görmemiştim.”

“Mollz biraz mükemmeliyetçidir,” dedi Declan.

“Hiç de değilim. Bazı şeyleri belli bir şekilde sevsem de mükemmel olmaktan çok uzayım.”

“Bana bir örnek ver,” dedi Declan meydan okurcasına.

“Pekâlâ... Mesela, asıl planım doktor olmaktı ama tıp okumaya cesaret edemedim. Hemşire olmanın yanlış bir tarafı yok, yaptığım işten gurur duyuyorum ama başarısızlık korkum, daha büyük bir hayalimi gerçekleştirmemi engelledi. Yani, ne kadar düzenli biri olsam da mükemmel olmaktan uzayım,” dedim.

Yüz ifadesi yumuşadı. “Bana bundan hiç bahsetmemiştin.”

“Seninle sadece birkaç gündür tanışıyoruz, pek şaşırtıcı olmamalı,” dedim.

Göz kırptı. “Oysa uzun zamandır tanışıyormuşuz gibi.”

Hava garip bir sessizlikle doldu.

Declan ellerini çırttı. “Neyse, kim acıktı? Bir şeyler pişirebilirim. Ama bir şeyler yemek istiyorsa Molly’nin bir bedel ödemesi gerekiyor.”

Julia şaşkınlıkla baktı. “Bedel mi?”

“Küçük bir anlaşmamız var. Yemeklerime karşı koyabileceğini iddia ediyor. Eğer dayanamaz ve yerse bana borçlanacak.”

“Zaten yedim,” diye yalan söyledim. Aslında açtım ama birkaç sebepten ötürü onlarla yemek yemeyecektim. Birincisi, haklı olduğunu kanıtlamak istemiyordum, ikincisi ise belki hoşlandığı kızla yalnız kalmak istiyordu.

“Size afiyet olsun. Ben odama geçip, Hulu’da izlediğim şovu bitireceğim, sevgili ev arkadaşımın premium şifresini kullanarak,” dedim.

“Taşınmama pişman olmayacağını söylemiştim,” diye seslendi Declan.

El salladım. “Seninle tanıştığıma sevindim, Julia.”

“Ben de Molly.”

Yatakta uzanıp diziyi izlerken, Julia’nın kahkahalarını dinleyip Declan’ın pişirdiği şeyin kokusunun apartmana yayılmasını izledim. Görünen o ki, Julia’nın Declan’ın cazibesine kapılması an meselesiydi.

Bu gece duygularım karman çormandı; Will'in dikkatini çekmenin verdiği tatminden, Julia'ya karşı hissettiğim tuhaf rahatsızlığa kadar her şey birbirine karışmıştı. Kendi kendime, bunun Declan'a karşı bir şeyler *hissetmemden* değil, onun Julia'ya karşı hissettiklerine imrenmemden olduğunu söylüyordum.

Ertesi gün neredeyse öğlene kadar yataktan çıkmadım. Normalde bu kadar geç uyumazdım. Gece vardiyasında çalıştığım için uyku düzenim zaten bozuktu ama tatil günlerimde genelde uyumaktan çok uyanık kalmayı tercih ediyordum.

Mutfağa gittiğimde, tezgâhta Declan'dan bir not buldum.

Günaydın (ya da iyi günler, uykucu). Ofise geçip biraz çalışmam gerekecek. Sonra görüşürüz.

Cumartesi günü çalışmak mı? Bu, gerçekten özverili bir hareket. Ya da belki Julia ile daha fazla vakit geçirmek için bahane arıyordu. Evet, öyle olmalıydı.

Midem guruldadı. Dün öğlenden beri hiçbir şey yememiştim. Declan'ın dün gece yaptığı yemek nefis kokuyordu...

Buzdolabını açtım ve bir cam kapta dünden kalan yemeklerle yüz yüze geldim. Üzerinde bir yapışkan not vardı.

Yaptığım en iyi mantar risotto. Belki sonuçlarına değer. Karar senin.

Kafamı sallayarak güldüm. Neredeyse sırf sonuçlarını görmek için onu yemek istemem garip miydi?

Streç filmi açıp yemeği kokladım. Sarımsaklı ve bol otlu, baharatlı bir koku yayılıyordu. *Belki sadece minicik bir lokma...* Birazını tabağa aldım ve mikrodalgada ısıttım.

Kalan yemeklerle birlikte kanepeye dönerken, bacak bacak üstüne atarak ağzıma büyük bir lokma attım.

Sana da yemeklerine de lanet olsun, Declan.